

Každodenní práce v hřebčíně ▲

JEŠTĚ NEŽ SE PONOŘÍME do nesmírně zajímavé historie a současnosti kladrubského hřebčína, proplujeme alespoň po povrchu pradávného vztahu člověka a koně.

V poměru ke stáří naší planety se praktické soužití zvířat a lidí odvíjí ve velmi krátké éře, a tu ohraničuje doba posledních dvou desítek tisíciletí. Nejdříve, a určitě nechtěně, byla domestikována myš, záměrně potom pes, ovce, koza či prase. Koně a osli předběhli dřívějším ochočením i kočky, včely, kapry, tury, holuby a některá další zvířata.

K domestikaci koní a oslů došlo přibližně před šesti tisíci lety. Koně byli ochočováni v oblasti euroasijských stepí, osli hlavně v Egyptě. Původně byli využiti více jako zdroj potravy, ale záhy lidé pochopili výhody pracovního využití koní i oslů.

V dějepise bývalo uvedeno, že koně v dávných dobách byli nejdříve využiti k tahu a teprve potom k jízdě na jejich hřbetech. Naši předkové však zjistili, že je možné si naklonit mláďata a učit je potřebnému chování, včetně oné jízdy. Koně tedy zřejmě nejdříve pomáhali dávným kmenům k přesunu z místa na místo, když lidé hledali vhodnější životní prostředí a podmínky, které by je uživily. Když se usadili a mnozí se začali věnovat pěstování obilovin a dalších plodin, využívali koně k potažním pracím. Protože jim sousední kmeny mnohdy záviděly úspěšnou zemědělskou,

chovatelskou i další činnost, často je přepadaly. Osadníkům nezbývalo nic jiného než rychle utíkat nebo ujíždět na koních. Když se pronásledovatelům podařilo ukrást jejich koně, zjistili, že to je výborný pomocník v cestě i v boji. A tak se stalo, že si nakonec většina národů podmanila tisíce divokých koní, dala jejich získávání, udržení a následně i chovu určitý systém, načež docházelo nejenom k pracovnímu, ale i vojenskému využití těchto zvířat. Bohužel to umožnilo i výpady nájezdníků z daleké Asie až do Evropy. A mnohé národy byly opravdu jezdecky i bojovně velice zdatné.

Korektury kopyt jsou důležitou součástí péče o koně ▼

